UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

De sine Adiuratione. dé que imperio adiurantis in Dæmonem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-78172

Visual Library

ti pacto expresso, vel tacito cum dæmone: & sic est (nisi tacuisse ignorantia) quando his creaturis, v.g. locustis fructibus nocentibus, ventis grandini, vel similibus aliqui constituunt Advocatum, assignant terminum, pronuntiat sententiam, &c. quia tantus rerum vanarum apparatus non videtur fieri sine tacito saltem pacto cum dæmone.

7. Denique Deus adjurari potest per semetipsum, juxta illud Dan. 9. *Ne moreris propter temetipsum, Deus meus*, potest item per creaturas, quas utpotè eorum conditor, non potest non amare, & sic adjurat, &c. Exod. *Recordare Abraham, Isaac, Iacob servorum tuorum.* Dæmon solum per Deum, Sanctósque ad Deum relatos, adjurari recte potest, Creaturas enim vel non timet, vel parvi facit. Creaturæ per Deum, per sanctissimam Virginem, per Sanctos adjurantur, ut innui *n.1.*

§. II. *De Adjuratione dæmonum.*

1. Potissimæ difficultates in hoc argumento versantur circa adjurationem dæmonum, corpus hominis obsidentium, nam propterea de illa hîc meritò sigillatim disputare, operæpretium erit, Illud præadverte diligenter: Exorcistam (sic Græci vocant adjuratorem), sicut exorcizare dicunt, quod nos dicimus adjurare) cognoscere debere hominem verè esse à dæmone obsessum. Signa certa sunt, si abreptus loquatur diverso, ignotóque idiomate, si canat, scribat, aliáque faciat, quæ antea nulla ratione callebat, si ita stet immotus, ut à robustissimis quibusque nequeat dimoveri, si distantia et verè occulta patefaciat, & similia. Ita Delrius *lib.2.c.2.q.3.* Gett.2. Corvelo *de superstitione, 3. p. c.8.* Alia signa, ut dissonæ voces, sævi dolore, motus corporis insoliti, & similia valde sunt incerta.

De fine adjurationis, déque imperio adjurantis in dæmonem.

2. Dæmonis adjuratio tunc solùm est licita, cùm fit ad finem, ut is à nocendo desistat, & ab homine, locóve aliquo expellatur. Ita Suar. *t.2. de Rel. lib.4. de adjurat. c.4.* Sanchez *lib.2. in Dec. c.42. n.25. & 26.* aliíque à ipsis cit. Ratio est, quia cum Dei inimico, eóque, qui nostra æterna mala semper intendit, commercium, familiaritatémque habere, esset charitatem Dei, propriámque violare. Neque obstat Sanctos aliquos non ignobile aliquod ministerium à dæmone poposcisse, atque admisisse, ut sternere lectum, equum ducere, &c. id enim ij fecerunt ex peculiari sancti Spiritus instinctu ad publicam utilitatem, ejusdemque dæmonis confusionem.

3. Præterea hæc adjuratiò fieri debet imperativè, v.g. *Exi, fac, dic*, non verò deprecativè, v.g. *Rogo te, ut facias, ut dicas, hanc à me gratiam ineas, ut exeas, &c.* quia, nimirum deprecatio præfert humilitatem, & amicitiam, quæ non ostendit imperium, quod exercere solùm concessit fidelibus Christus Dominus in dæmones, ad eosdem suo nomine prosligandos.

Quæ locutio usurpanda cum dæmone.

4. Si Exorcista nomen dæmonis interroget ab obsesso, si scisciterur ingressus causam, numerúmque spirituum, si petat aliquam veritatem, quam verè huc, & nunc ad Dei gloriam conveniat ab ipso propalari, & similia cum dæmoniaco tractet, quæ ad dæmonem fugandum, terrendúmque conducant, licitè operabitur; at si longos sermones, vanos, curiosósque cum illo commisceat, scientias rerum ab ipso expostulet, præterita quæque recensere, vel occulta, futuráve prædicere eum cogat mortaliter peccabit, quia sic cum eodem familiaritatem habere velle, facto ipso convinceretur.

5. Dixi (sermones longos) si enim quis aliquid modicum semel, vel iterum curiosè peteret, esset veniale ex levitate materiæ.

Certè in hoc nimis rigidè loquitur Castro Pal. *tom.3. tr.14. d.4.n.8.* dum sic habet: *Verius est, quamlibet interrogationem, quæ ad expulsionem non conducit, esse peccatum mortale.* Ex alia parte nimis laxè Navar. *in sum.c.11.n.28.* (cum quo Less. *lib.2.c.42.n.71. vers. unde sequitur*, Cajet. *2.2.q.90.art.1.*) dum absolutè, & sine ulla restrictione sic ait: *Colloqui cum ipsis dæmonibus, corpora hominum obsidentibus, & curiositatem, vel vanitatem, tantum non est plus, quàm veniale.* Media igitur via est eligenda, ut sit veniale, sermones hos obiter, & judicio prudentis modicos intermiscere; mortale, prolixos. Ratio est mihi manifesta; quia hi sermones ostendunt socialem, ut rectè loquitur Cajetanus, conversationem habere velle cum communi hoste; illi nequaquam, sed meram, vanámque curiositatem. Duc exemplum ab homine: si enim quempiam de aliquo te vanè interroges, non statim ex ea interrogatione habere cum illo amicitiam, societatémque velle præsumeri; si seriò, & protractos, præsumeris certè.

6. Dices cum Castro Palao *l.c.* Deprecativè, ut modò dictum est, cum dæmone loqui sub culpa mortali non licet, sed solùm imperativè; At si vel breviter cum illo loquatis curiosè, loqui cum ipso deprecativè convinceris, quia per curiositatem illum imperativè te habere non potes, ergo, &c. Respondeo, nego Minorem: non enim valet: non loquor cum Petro, imperativè, ergo loquor deprecativè; possum enim tertio modo loqui, nempè, ut ita dicam, expositivè, exponendo ei illa, quæ discere intendo, expectandóque responsum.

7. Dices iterum cum eodem: Dæmon quidquid dicit, facítque, ex odio contra Deum dicit, & facit. Ergo cum illius peccato cooperor, si illum invito ad aliquid faciendum, quod non sit illud, quod concessit Christus ad eum fugandum. Respondeo cum dæmon semper sit ad tale peccatum paratissimus, ego non quidem causa, sed mera occasio sum ejus peccati: ad quam occasionem evitandam Deus non me obligat, sic probabilis opinio non obligat me ad non petendum mutuum ab usurario parato. Lege Dien. *p.4.tr.7.res.8. & ibid.* citatos.

An liceat exposcere à dæmone, si aliquid faciat.

8. Ad tria reduco ea, quæ gerenda exposci possunt à dæmone. Primò, quæ ad fugam, vel desitionem nocendi conducunt, vel easdem significant, quale est genuflectere, stare, tacere, dare signum egressus, lampadem extinguendo, vitrum frangendo, &c. Secundò, quæ ad obsequium tuum, vel tui amici, ut sternere lectum, ducere equum, mederi infirmo, &c. Tertiò, quæ ad neutrum, seu ad nihil, ut movere lapidem, extirpare arborem longè positam, &c. quæ ad nihil conducere, sed solùm ad curiositatem pertinere supponimus.

9. Jam licitè exposci posse, quæ in primo capite comprehenduntur, patet ex dictis, posse autem, quæ in secundo capite, jam etiam ex dictis patet, nimirum, quia hæc utraque sunt manifesta signa, imò illectamenta amicitiæ, & societatis: & quia Christus Dominus non ad dæmonum ministeria admittenda, sed solùm reliquit potestatem Ecclesiæ ad eos arcendos. Ita Castr. mox citandus *num.12.*

10. De tertio ergo nonnulla subotitur dubitatio. Et quidem Castr. Pal. *d.4.cit. p.4. num.8.* ait id esse mortale, quod petere quid ab aliquo, in quem potestatem non habes, est te humiliter illi subjicere, ac deprecari, & reluti pactum Societatis cum illo inire: at quoad hæc vana non habet homo potestatem in dæmonem à Christo, ut dictum est, ergo, &c. Sed meritò Sanchez *lib.2. in Dec. c.42. n.25.* Nav. Sylv. Bon. Val. Suar. aliíque cit. ab eodem Castr. *l.c.n.7.* putat esse veniale, quia est levitas materiæ, & imperfectus actus commercij socialis: neque enim eo ipso, quod aliquid vanè à te peto, pactum tecum ineo, amicitiam tuam mihi concilio, vel me tibi submitto, ut Castro Palai ratio gratis contendit. Intellige autem, si id fiat semel, aut iterum, & quidem non deprecativè, consequenter ad ea, quæ modò diximus de collocutione; nam si sæpè, vel deprecativè, convinceretur appeti cum dæmone absoluta socialis amicitia, vel subordinatio, quod esset mortale.